

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 20/03/2022.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτσος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετρώλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

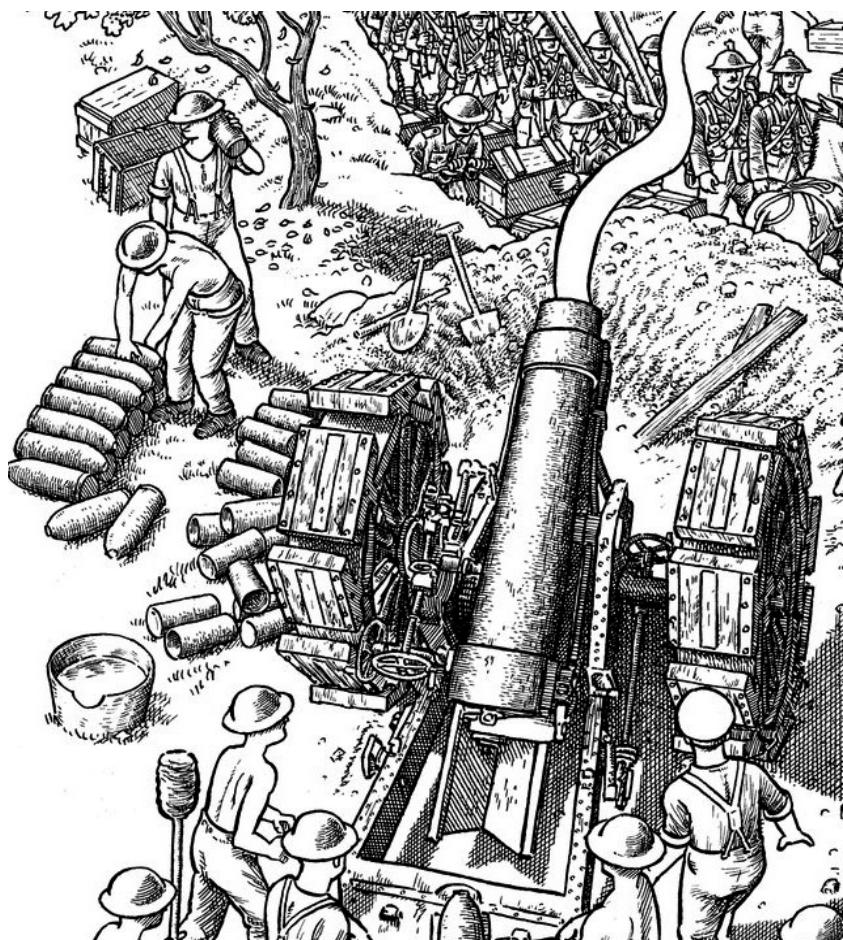
antifacommunity.gr/traverso

ΚΑΜΙΑ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΚΑΜΙΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ

Τριάντα χρόνια μετά την επίσημη διακήρυξη του «τέλους» της, η Ιστορία επιστρέφει δυναμικά στο προσκήνιο του παγκόσμιου θεάτρου. Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι ποτέ δεν έλειψε πραγματικά, παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες των σκηνοθετών του νεοφιλελευθερισμού να την κρύψουν στα πίσω καθίσματα. Είναι βολικές καμιά φορά οι αυταπάτες. Με την Ιστορία προσωρινά «απούσα» από την σκηνή, λοιπόν, η βαρετή επανάληψη του θεατρικού μονολόγου με τίτλο «το εμπόριο αντικαθιστά τον πόλεμο» κατάφερε να ανεβάσει αρκετές παραστάσεις από το 1989 μέχρι σήμερα. Τα πρώτα χρόνια το θέατρό μας ήταν κατάμεστο, το θυμάστε κι εσείς: το πλήθος διψούσε για άρτο και θεάματα. Ακόμα και τα καλύτερα έργα, όμως, δεν μένουν για πάντα στην κορυφή.

Το 2008 σαν κάτι να ακούστηκε εκτός σεναρίου πίσω από την αυλαία. «Το φάντασμα της όπερας είναι εκεί», μουρμούρισαν διάφοροι. *Inside your mind...* και τα χρόνια πέρασαν. Φαινόταν, όμως, ήδη από πρόπερσι ότι το έργο δεν έχει μέλλον, ο θίασος είχε εξαντληθεί, οι θεατές δεν πειθόνταν πλέον. Ακόμα και τα σκηνικά μαρτυρούσαν τη ζωή μιας περασμένης εποχής. Ήταν ζήτημα χρόνου η παράσταση να ματαιωθεί επ' αόριστον. Όπως και συνέβη τελικά: αιφνίδια, σαν τις ανατροπές στα καλά σενάρια. Οι σκηνοθέτες σκύλιασαν, ούρλιαξαν και μετά έφυγαν τρέχοντας. Ο καθένας πήρε τον δρόμο για το σπίτι του. Κατά την αποχώρησή τους, μάλιστα, βάλανε στο θέατρο φωτιά. Δυστυχώς κανείς μας δεν βρέθηκε εκεί να τους θυμίσει τη γεύση που αφήνει στα χείλη το μένος της προλεταριακής οργής. Ας είναι. Η Ιστορία επέστρεψε. Κι η δράση αντικαθιστά τα δάκρυα.

Κάπως έτσι ξημέρωσε μια καινούρια ημέρα για τη Δύση στις 24 Φλεβάρη 2022. Η είδηση της κλιμάκωσης του πολέμου στην Ουκρανία έφτασε τάχιιστα στα μέρη μας, αλλά δεν εμφανίστηκε μόνη της. Συνοδευόταν από τις εξαγγελίες ενός νέου κύκλου κρίσεων: ενεργειακή, επισιτιστική, προσφυγική και δώστου. Οι αλληπάλληλες κρίσεις στρώνουν το έδαφος μιας διαρκούς κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Και καθώς η μία διαδέχεται την άλλη, αυτό που αφήνουν πίσω τους παίρνει τη μορφή διαδοχικών στρώσεων πάνω στους θεσμούς που μας περικλείουν. Η «κρίση του Έβρου» τον Μάρτη του 2020 μάς άφησε τα στρατιωτικοποιημένα σύνορα, η «κρίση covid-19» μάς άφησε ένα ευρύ πλέγμα στρατιωτικοποίησης της καθημερινής ζωής. Τα «ενεργειακά lockdown», οι περιορισμοί στην ατομική κατανάλωση ενέργειας, το

δόγμα της ατομικής ευθύνης που διαγράφονται στον ορίζοντα αποτελούν ιδανικά πεδία για την εμπέδωση του κρατικού λόγου περί πολέμου. Ακριβώς γιατί ανοίγουν την πόρτα στην ευθεία παρέμβαση στην καθημερινή ζωή: εκεί που ασκείται τελικά κάθε σχέδιο πειθάρχησης του προλεταριάτου. Η διακυβέρνηση-μέσω-κρίσεων είναι το παρόν και το μέλλον των κοινωνιών μας.

Κατά τα λοιπά, τίποτα ελπιδοφόρο δεν υπάρχει στα νέα από την ανατολική Ουκρανία. Το ελληνικό κράτος έχει πάρει ξεκάθαρη θέση μάχης στον παγκόσμιο πόλεμο που εξελίσσεται σε αργή κίνηση. Έχει συνταχθεί με το πιο μιλιταριστικό και φιλοπόλεμο μπλοκ αυτής της διαδικασίας. Εμφανίζει εαυτόν ξανά ως «πυλώνα σταθερότητας», που σε καιρούς πολέμου πάει να πει «προκεχωρημένο φυλάκιο» των αμερικάνικων όπλων. Παρέχει διευκολύνσεις και επιμελειακή υποστήριξη (βάσεις σε Σούδα, Αλεξανδρούπολη, Λάρισα κ.α.) στην υπηρεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Προπαγανδίζει κάθε χυδαίο επιχείρημα του νατοϊκού στρατοπέδου. Και, ασφαλώς, έχει προετοιμαστεί κατάλληλα για όσα διαδραματίζονται σήμερα ήδη από εκείνον τον τρομακτικό Μάρτη του 2020. (Μην το ξεχνάτε εκείνον τον Μάρτη!) Τότε που είχε κινητοποιήσει όλο τον (παρα)στρατιωτικό μηχανισμό, στρέφοντας τα φονικά όπλα του κατά των μεταναστών στην λεγόμενη «κρίση του Έβρου».

Δύο χρόνια τώρα, τα κράτη διεξάγουν έναν σκληρό εμπορικό πόλεμο μεταξύ τους στο όνομα των υγειονομικών πρωτοκόλλων και με το πρόσχημα της «ανάσχεσης εξάπλωσης του κορωνοϊού». Από τις 24 Φλεβάρη 2022 πλάι στο πρόσχημα αυτό προστέθηκε ένα ακόμα: η προάσπιση της ελεύθερης Δύσης από τον ρωσικό δεσποτισμό. Αυτά τα δύο χρόνια δεν πρέπει να τα ξεχάσουμε σε πείσμα πολλών που το θέλουν. Αυτά τα δύο χρόνια τα κράτη μάς μιλούσαν αδιάκοπα τη γλώσσα της υγείας. Και μας έλεγαν να βγάλουμε τον σκασμό, να δουλεύουμε περισσότερο και να ζούμε πιο φτηνά. Απ'ό,τι φαίνεται, όμως, ήρθε ο καιρός να ανανεώσουν το λεξιλόγιό τους.

Μπροστά στη νέα αυτή συνθήκη, η απλή καταδίκη των εμπόλεμων μερών, ενώ είναι γενικά σωστή, στην παρούσα φάση αποδεικνύεται από άστοχη έως ύποπτη. Ως εργάτες/τριες πρέπει να στραφούμε ενάντια στο δικό μας κράτος, το οποίο έχει μετατραπεί σε κομβικό γκρανάζι της νατοϊκής πολεμικής μηχανής. Πρέπει να στραφούμε ενάντια στους έλληνες φασίστες, που θέλουν να συναρθρώσουν ξανά την διεθνή αστάθεια στα πολεμοκάππια σχέδια των αντιτουρκικών φαντασιώσεών τους. Πρέπει να στραφούμε ενάντια στα ντόπια αφεντικά, που επωφελούνται ξανά από την κρίση, συνεχίζοντας να αρπάζουν ό,τι μπορούν από τις ζωές μας.

Αφίσες από το Antifa Community και την Εργατική Αντιφασιστική Δράση που κολλούνται σε γειτονίες της Αθήνας τον Απρίλιο του 2022.

editorial

